

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 300/2020
19.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић, Гордане Комненић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Влајко Комленац, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Сремској Митровици Гж 640/19 од 23.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 19.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Сремској Митровици Гж 640/19 од 23.10.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Сремској Митровици Гж 640/19 од 23.10.2019. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Старој Пазови П 428/18 од 19.09.2018. године одбачена је противтужба тужиље АА поднета против тужене ББ ради предаје некретнина у судржавину и исплате. Обавезана је АА да ББ на име трошкова поступка исплати износ од 105.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Сремској Митровици Гж 640/19 од 23.10.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље и првостепено решење потврђено. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведеног правноснажног решења донетог у другом степену тужиља је, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Применом члана 404. став 1. ЗПП ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права

(посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлучујући у смислу наведене законске одредбе Врховни касациони суд је закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као о посебној ревизији, јер се ревизијом не указује на потребу, нити се из ревизијских навода може закључити да је потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Примена института изузетне дозвољености ревизије је предвиђена искључиво за питања материјалног права. Зато је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Овде то није учињено. Ревизијом је само предложена примена члана 404. став 1. ЗПП ради уједначавања судске праксе, а да при том нити је наведено правно питање за разматрање, нити је примерима другачије праксе поткрепљено постојање потребе за уједначавањем судске праксе.

Наводи изнети у ревизији не представљају разлоге за примену института изузетне дозвољености ревизије. Ревизијом се оспорава закључак о правноснажно пресуђеној ствари, на подлози којег је одбачена противтужба подносиоце АА против тужене ББ, поднета након што је одбијена ревизија, пошто су расправљена спорна питања по захтевима тужиља АА и ВВ, преостало да се одлучи о противтужбеном захтеву ББ, након чега је поднета противтужба од стране АА за предају судржавине и исплату накнаде за коришћење непокретности, а повучена противтужба ББ. Побичаним решењем обухваћена је констатација о томе шта је представљало предмет ранијег правноснажног пресуђења, шта чини садржину потом поднете противтужбе АА, као беспредметне у ситуацији да је одређено развргнуће сувласничке заједнице странака на предметној непокретности – судском јавном продајом и намирењем сувласника из цене која ће се постићи у јавној продаји, сразмерно сувласничким деловима, у чијим је границама коришћен део непокретности од стране тужене. Одбаченом противтужбом АА постављен је и захтев за исплату новчане накнаде за коришћење по основу неоснованог обogaћења, иако је по истоветном основу раније расправљано и пресуђено тако што је узимањем у обзир да ББ користи део који одговара њеном сувласничком уделу, оцењено да тражење новчане накнаде нема основа и са тог разлога је новчани захтев тужиља АА и ВВ у односу на тужену ББ правноснажно одбијен, као и ревизија коју су оне претходно изјавиле. Код изнетог стања ствари, решење о одбачају противтужбе резултат је конкретних чињеница из вођених поступака, а не примене материјалног права. Зато, нема услова да се дозволи одлучивање о ревизији применом члана 404. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, оцењено је да нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, због чега је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 420. ЗПП и утврдио да је ревизија тужиље недозвољена.

Према члану 420. став 1. ЗПП странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. Ставом 6. истог члана је прописано да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП ревизија је недозвољена, ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилца је изјавила ревизију против решења о одбачају тужбе, којим је поступак правноснажно окончан. Међутим, имајући у виду да није означена вредност предмета спора, а да новчани захтев гласи на износ од 24.000 евра у динарској противвредности, то у смислу члана 420. став 2. ЗПП, због такве вредности предмета спора у овој правној ствари ни ревизија против правноснажне пресуде не би била дозвољена.

Због наведеног је Врховни касациони суд оценио да је ревизија тужилце недозвољена и применом члана 413. у вези члана 420. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**